Για την συκοφαντία (από το βίο του Μεγάλου Αθανασίου)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 18 Ιανουαρίου, 2020

«Η ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΤΥΡΟΥ» ἀπό τό βιβλίο «ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΧΑΡΙΣΜΑΤΟΥΧΟΙ» ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

Σέ ὅλη του τή ζωή ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας **Μ. Ἀθανάσιος** (295-373) ἀγωνιζόταν **ἐναντίον τῶν αἱρέσεων**. Γι᾽ αὐτό καί ὀνομάστηκε «***Στύλος τῆς Ὀρθοδοξίας***»!

Δέκα χρόνια μετά τήν Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδο, οἱ ἀρχηγοί τῆς ἀρειανικῆς πλάνης συκοφάντησαν αἰσχρά τόν ἅγιο ἱεράρχη καί κατόρθωσαν νά πείσουν τόν αὐτοκράτορα νά συγκληθῆ σύνοδος ἐπισκόπων γιά τήν καθαίρεσή του.

Ἡ σύνοδος συνεκλήθη στήν Τύρο τό 335. Στή δεύτερη συνεδρίασή της συνέβη ἕνα καταπληκτικό ἐπεισόδιο, πού φανερώνει τήν εὐφυΐα καί τή σοφία τοῦ Μ. Ἀθανασίου.

Σέ κάποια στιγμή, πού ἐπικρατοῦσε ἡσυχία στήν αἴθουσα τῆς συνόδου, ἄνοιξε ξαφνικά ἡ πόρτα καί μιά γυναίκα ὅρμησε μέσα μέ κλάματα καί κοπετούς φοβερούς.

Μέ λυγμούς φώναζε ἀπελπισμένα ὅτι ἐνῶ εἶχε ὑποσχεθῆ νά ζήσῃ ζωή παρθενική, ὁ Μ. Ἀθανάσιος μπῆκε στό σπίτι της γιά νά φιλοξενιθῆ, καί τόλμησε νά τῆς ἐπιτεθῆ καί νά τή διαφθείρῃ!...

Κατάπληξη καί πόνος βαθύς γέμισε ὅλους τούς ἐπισκόπους μπροστά στή νεαρή αὐτή γυναίκα.

Τά βλέμματά τους καρφώθηκαν στόν Μ. Ἀθανάσιο, πού κοιτοῦσε ἀδιάφορα κάτω, σάν νά μή συνέβαινε τίποτε. Τότε ὁ πρεσβύτερος Τιμόθεος, πού στεκόταν δίπλα του, γύρισε καί τή ρώτησε τή γυναίκα:

– Ἐγώ ἦρθα σέ σχέσεις μαζί σου; Ἐγώ μπῆκα στό σπίτι σου;

– Ναί, ἐσύ! φώναξε μέ ἀναίδεια ἐκείνη. Ἐσύ μοῦ ἔκλεψες τήν ἁγνότητά μου. Ἐσύ μέ γύμνωσες ἀπό τή σωφροσύνη μου!...

Κινοῦσε ἀπειλητικά τό δάκτυλο στόν πρεσβύτερο Τιμόθεο καί τόν ἔδειχνε σέ ὅλους, πιστεύοντας ὅτι αὐτός ἦταν ὁ Μ. Ἀθανάσιος!... Γιατί, φυσικά, τόν ἅγιο πατριάρχη

δέν τόν εἶχε δεῖ ποτέ...

Τώρα πιά τά προπετάσματα εἶχαν κουρελιαστῆ, καί ὁ ὀχετός τῆς συκοφαντίας ἐμφανιζόταν ἀπαίσιος. Μέσα στήν αἴθουσα ἔγινε σάλος μεγάλος. Οἱ ἐχθροί τοῦ Μ. Ἀθανασίου εἶχαν δωροδοκήσει μιά πόρνη γιά νά ψευδομαρτυρήσῃ ἐναντίον του.

Μά ἡ ἀπέραντη σοφία του εἶχε ἐπινοήσει τήν πιό ὑπέροχη ἄμυνα. Πληροφορημένος ἀπό πρίν γιά τήν πλεκτάνη πού τοῦ ἑτοίμαζαν, ὀργάνωσε κι αὐτός μαζί μέ τόν πιστό του πρεσβύτερο Τιμόθεο τά ἀποκαλυπτήρια τοῦ δόλου καί τῆς συκοφαντίας!

Ὅταν ἡ γυναίκα κατάλαβε τό πάθημά της ἦταν ἀργά πιά... Ἄρχισε νά τά χάνῃ, νά τραυλίζῃ, νά μήν ξέρῃ τί νά πῇ. Οἱ ἀρειανοί, πού ξεσκεπάστηκαν τόσο ἀπρόοπτα, ἔσπευσαν νά τή βγάλουν ἔξω καί νά τήν ἐξαφανίσουν.

Μάταια ὀρθώθηκε ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ἀπαιτώντας νά κρατηθῇ ἡ γυναίκα γιά νά ὑποβληθῇ σέ κανονική ἀνάκριση καί νά φανερωθοῦν οἱ συκοφάντες. Μέ κραυγές καί ὀχλοβοή κατόρθωσαν οἱ ἀρειανοί νά σκεπάσουν τίς διαμαρτυρίες του.

Φωνάζαν ὅτι ὑπάρχουν ἄλλες κατηγορίες, ἀκόμη πιό βαριές, πού καμμιά τέχνη καί καμμιά ἐξυπνάδα δέν θά μποροῦσε νά τίς διαλύσῃ. Γιατί δέν θ᾽ ἀκούσουν πιά μέ τ᾽ αὐτιά, ἀλλά θά δοῦν μέ τά μάτια τά πειστήρια τῆς ἐνοχῆς, πού θά παρουσιαστοῦν στή σύνοδο.

Τό βράδυ τῆς ἴδιας μέρας κάποιος ἄγνωστος, κουρασμένος καί κατασκονισμένος ὁδοιπόρος, ἔφτασε στήν Τύρο. Κατευθύνθηκε ἀμέσως στό σπίτι τοῦ πατριάρχη τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ποιός ἦταν λοιπόν; Ἕνας ἄνθρωπος πού ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ τόν ἔστελνε στήν κατάλληλη ὥρα. Μιά καινούργια νίκη ἑτοιμαζόταν γιά τόν Μ. Ἀθανάσιο. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἀγρυπνοῦσε πάνω ἀπό τόν ἡρωϊκό ἀγωνιστή.

Τήν ἄλλη μέρα ἡ σύνοδος συγκεντρώθηκε πάλι γιά συνεδρίαση. Ὅταν ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι κατέλαβαν τίς θέσεις τους, ἕνα μυστηριῶδες κουτί μεταφέρθηκε στήν αἴθουσα καί τοποθετήθηκε κάτω ἀπό τά βλέμματα ὅλων.

Σιγή βασίλευε στήν αἴθουσα... Τά μάτια ἦταν καρφωμένα στό κουτί. Οἱ ἀναπνοές σχεδόν συγκρατημένες.

Τό κουτί ἀνοίχτηκε τελετουργικά. Ἕνα ἀνθρώπινο χέρι, ταριχευμένο, πρόβαλε.

– Ἀθανάσιε, εἶπαν οἱ ἀρειανοί. Τό χέρι αὐτό σέ κατηγορεῖ συντριπτικά! Εἶναι τό χέρι τοῦ ἐπισκόπου Ἀρσενίου. Ἀπολογήσου καί πές μας καθαρά, γιατί τό ἔκοψες;

Ἕνα πανδαιμόνιο ἀποδοκιμασιῶν ἀκολούθησε:

Φράσεις βαριές ξεπηδοῦσαν ἀπό τά στόματα τῶν ἀρειανῶν μαζί μέ τούς ἀφρούς τῆς λύσσας τους. Ὁ ἅγιος καθόταν ἤρεμος καί σιωπηλός στό ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου. Σέ λίγο σηκώθηκε ὀρθός, σήκωσε τό χέρι γιά νά ἐπιβάλῃ σιωπή, καί εἶπε:

– Ὑπάρχει κανείς ἀνάμεσά μας πού γνώρισε προσωπικά τόν ἐπίσκοπο Ἀρσένιο;

Πολλοί ἀπό τούς συνοδικούς βεβαίωσαν ὅτι τόν εἶχαν γνωρίσει.

Ὁ Μ. Ἀθανάσιος κάλεσε ἀμέσως κάποιον ἀπό τή συνοδεία του καί ζήτησε νά ὁδηγήσουν ἀμέσως στή σύνοδο τόν ξένο πού χθές βράδυ εἶχε φτάσει στήν πόλη. Πέρασαν λίγες στιγμές φοβερῆς ἀναμονῆς.

Καί νά, μπαίνει στήν αἴθουσα ἕνας ἄγνωστος ἄνθρωπος. Τό κεφάλι του εἶναι σκυμμένο μπροστά, τόσο πού δέν διακρίνεται κἂν τό πρόσωπό του. Τό σῶμα του εἶναι τυλιγμένο σ᾽ ἕνα μανδύα φαρδύ, πού τόν σκεπάζει ἐντελῶς. Ὁ ἄγνωστος στέκεται στή μέση τῆς συνόδου.

Ἡ ἔνταση πού ὑπάρχει στήν ἀτμόσφαιρα εἶναι ἀπερίγραπτή. Λίγες στιγμές ἀκόμη... Ὁ πατριάρχης προχωρεῖ. Στέκεται δίπλα στόν ἄγνωστο, καί τοῦ σηκώνει τό μέτωπο. Μιά κραυγή καταπλήξεως δόνησε τήν αἴθουσα.

– Μήπως λοιπόν εἶναι αὐτό τό θῦμα μου; Μήπως εἶναι αὐτός ὁ ἐπίσκοπος πού ἐγώ σκότωσα; ρώτησε ὁ Μ. Ἀθανάσιος. Νἄτος λοιπόν, αὐτός πού ζητοῦν οἱ κατήγοροί μου! Αὐτός πού τοῦ φέρθηκα τόσο ὑβριστικά μετά τόν θάνατό του, κόβοντάς του τό χέρι!...

Ναί, ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦταν ὁ ἐπίσκοπος Ἀρσένιος! Δέν μποροῦσε νά τό ἀμφισβητήσῃ κανείς. Μιά φοβερή θύελλα ξέσπασε στήν αἴθουσα. Οἱ ἀρειανοί δέν μποροῦσαν πιά νά σταθοῦν ἐκεῖ οὔτε γιά ἕνα λεπτό.

Μά ὁ πατριάρχης δέν βιαζόταν... Προχώρησε πάλι στόν ἐπίσκοπο Ἀρσένιο, σήκωσε σιγά-σιγά τίς πτυχές τοῦ μανδύα καί ἀποκάλυψε πρῶτα τό ἕνα καί ὕστερα τό ἄλλο χέρι. Ἔδειξε στούς ἐπισκόπους καί τά δυό χέρια, καί τό δεξί καί τό ἀριστερό, καί εἶπε:

– Φυσικά, δέν φαντάζομαι νά περιμένῃ κανείς ἀπό σᾶς νά δῇ καί τρίτο χέρι. Νομίζω πώς μᾶλλον ἀπό δύο μᾶς ἔδωσε σέ ὅλους ὁ Θεός!...

Ἡ ἀποκάλυψη ἦταν συντριπτική! Ἡ ἀλήθεια γι᾽ ἄλλη μιά φορά θριάμβευσε...

(βιβλίο: Ὁ στρατιώτης τῆς ἀλήθειας)

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗ

(Πηγή ψηφ. κειμένου: askitikon.eu*)*